

Közelebb...

Ez nem NesScript! Nem instant, nem oldódik hamar, nem könnyű – súlya van. Szükséges is, mert súlya van a félelemnek, pániknak, kétségeinknek, Jézus keresztiének. Ezek súlyának felvállalása miként segít „az ismeretlen jövőtől rettegő, gyarlóan a jövőben cselekedni akaró éneket megtagadni, és a jelenben elfogadni a kegyelmet, hálát adni a csodákért...”, hogy ebben rátaláljunk békességünk forrására. Őszintén Isten kereséséről...

Közelebb. Életem a járvány alatt a Szarvasi Református Gyülekezetben

Közelebb kerültem Istenhez és erősebben vágyok keresni Őt. Azt hiszem a járvány legnagyobb hatása az életemben ebben mutatkozott meg. Mindeztidáig. 2020. április 25-öt írunk, az év 17. hetében az év és 116. napján vagyunk és a bezárt iskolák, javasolt otthoni munkavégzés 5. hetének befejeztét követően. De azt nem tudjuk, hogy a járvány lefolyásához képest hol tartunk.

Nem olvasok híreket és nem nézek tévét, túl nehéz számomra kiszűrni a valóságot a szenzációhajhász média furfangos mondataiból és képeiből, és eldönteni, melyik forrásnak hihetek, vagy sem. Elfáraszt. Érzelmileg megvisel és felkavar. Sokan neveznek tájékoztatatlannak emiatt, de úgy érzem a saját világomban lévő problémák megoldása éppen elég kihívás számomra. Tehetetlennek érzem magam, amikor balesetekről, gyilkosságokról, politikai viszályokról és pénzügyi csalásokról, vagy éppen éhezésről és katasztrófákról hallok. De mások örömeiben őszintén osztozni sem olyan egyszerű az újság hasábjain vagy a képernyőn keresztül számomra. Személytelen. Ezzel a háttérrel az első reakcióm, amikor hozzám is eljutott a hír, a pánik volt. Féltettem a beteg édesapámat a rá nézve halálos vírus ellenségétől. Aggódtam azon, hogy egy újabb váratlan autójavítást követően én nem tudok bevásárolni és felkészülni az igazából „fogalmam sincs milyen” helyzetre. Mert mindenki vásárolt, és nem tudta még akkor miért. Mire én pénzhez kerültem és eljutottam a boltokba, a nagyáruházban rajtam kívül egy-két ember tévelygett céltalanul, és mégis keresgélve az üres polcok közt. Ekkor jött számomra a pánik második csúcса. Amikor azt éreztem, hogy az embertársakhoz képest minden szempontból egyedül vagyok, egyedül a problémáimmal, „lemaradva” a hamisan túlélésnek vélt, és akkor még eszetlennek sem tűnő bevásárlással - maszkban bolyongva a hatalmas üres bevásároló sorok közt. Mégsem voltam egyedül. Ebben a félelmemben a legőszintébben fordultam Istenhez és elmormolva magamban a Miatyánkot, csendességet és békét lelve tértem haza, mert tudtam, hogy félelmem alaptalan. Nem vagyok egyedül.

2019 januárja óta járok a szarvasi gyülekezetbe. Nem vagyok rá büszke, hogy nem a hála vitt el az első alkalomra, hanem a fájdalom, félelem és kétségbeesés. A gyülekezet szeretettel fogadott, nem faggatott a múltamról, nem erőltetett rám semmit, de nem is hagyott magamra. Csak adott. Adott lehetőséget, hogy keressem és megismerjem Istent, adott lehetőséget, hogy beilleszkedjek a közösségbe, adott alkalmat, hogy a fejemben lévő, tudatlanságomból eredő összevisszaságot Istenről-Jézusról-Bibliáról kibogozhassam, és a szívemben lévő hitemet ezáltal is megerősítem és közelebb vigyem Istenhez. A vasárnapi Istentiszteletek, a keddi Bibliaórák és a közösség tagjaival folytatott beszélgetések által nyíltam meg annyira, hogy a 2019 telén kezdődött konfirmációs egyéni felkészítő alkalmak során bátran meg tudtam fogalmazni - inkább csak ki mertem mondani-, hogy én nem kérhetek imádságaimban Istentől semmit a köztünk 10 évvel ezelőtt megfogant szövetség miatt. Ez a szövetség egy nehéz élethelyzetben kötött köztünk és Isten közt, amely során ígéretet tettem számára, hogy ha segít az adott élethelyzetben túljutni, létezését soha nem múlandóan elismerem és életem hátra levő részében nem fordulok hozzá semmilyen imádságba foglalt kéréssel. Néhány beszélgetés alkalmával megtanultam, hogyan szólíthatom meg Istent a szövetségem ellenére és hogyan kereshetem őt hálával és kétségeimmel egyaránt. Visszatérve a járvány első híreit követően pánikszerű félelemmel bolyongó énemre, ez a tanítás ott akkor talán nagyobb jelentőséggel bírt, mint előtte bármikor.

A közösségben elkezdtem megtanulni imádkozni, elkezdtem megismerni a Bibliát és az igéket. A járvány félbeszakította az egyéni felkészítő alkalmak sorát, és megszűnt minden más olyan alkalom, ahol találkozhattam az Egyház és szarvasi közösségének tagjaival. Személyesen. Mivel egyedül és igen bezárkózva élek, legalábbis a magánéletemet tekintve, a találkozásokat felváltó email váltások és telefonon folytatott beszélgetések a közösség tagjaival, mérhetetlen nagy úrt pótolnak számomra, amelyért hálás vagyok Istennek, Jézus tanításainak, amivel közösséget teremtett itt a Földön az emberek között, és természetesen a közösség minden tagjának és a lelkipásztorunknak és feleségének is.

Habár a járványról és a közösség életéről terveztem írni, nem teljes és nem őszinte a beszámoló, ha szigorúan csak erre a témákra szorítok. Az életemben a járványnál és édesapám betegségénél sokkal nagyobb, vagyis inkább csak általam nagyobbak vélt problémáival küzdök ugyanebben az időszakban. Vajon hány ember lehet ezzel még így? A járvány miatt még számomra is, - aki tudatosan kerül a médiát - ömlenek a fülembe a „vigyázzunk egymásra” és hasonló felhívások. Miért most? Miért csak most? Miért a járvány miatt? Nincs máskor is szüksége az embereknek a figyelemre és a gondoskodásra és segítségre és támogatásra? Nem lehet, hogy másoknak is vannak komolyabb és aggasztóbb problémáik, amik legalább akkora pánikkal indítják az ember napjait, mint amit a bevásárlás során éreztem? Igen, a járványhoz kapcsolódóan az egyik legerősebb félelemérzés volt bennem akkor. De a hétköznapokban, a járványtól függetlenül is a rám, ránk törő hasonló „katasztrófaérzést” okozó problémák jelen vannak továbbra is az életemben, függetlenül vagy megnehezdedve a vírus által.

Ami a járvány által felerősödött, az a közösség összetartó ereje, hogy az aggodalom és a félelem hatására, nagyobb szeretettel és figyelemmel fordultunk egymás felé. Ami megnyilvánult abban, hogy olyan testvérek hívtak fel és kérdezték meg, hogy vagyok, akikkel korábban csak alig-alig beszéltem telefonon; hogy olyan emberek bíztak meg bennem és osztották meg velem gondolataikat és nehézségeiket, akik korábban bezárkóztak előttem és mások előtt is; hogy mertem segítséget kérni és talán elfogadni is, amit eddig aligha tettem meg a szarvasi református közösségen belül. A járvány nem ért véget, talán a neheze csak most kezdődik. De a pánikon és az ijedtségen túl vagyok. A közösségben naponta megosztott igék, imádságok és értelmezések, valamint a közösség hatására is erősödő hitem által tudom, hogy egyre közelebb kerültem és kerülök az Úrhoz. Mindez segít az ismeretlen jövőtől rettegő, gyarlóan jövőben látni és cselekedni akaró éneket megtagadni, és a jelenben elfogadni a kegyelmet, hálát adni a csodákért, ez lett békeségem és lelkem csendességének záloga a közösség és Jézus tanításainak megismerése óta.

Drága Uram!

Köszönetet mondok Neked, mert Szentlelked folyamatos munkálkodása egyre erősödő érzésekkel új Feléd és keresésemre sarkall. Tőled jönnek ezek a szavak, áradnak belém és fogalmam sem volt, hogy mindezek bennem vannak általad. A beszámolóim induló írás végére a szívem megtelt hálával irántad és a közösség iránt. A soraim elmosódtak, már nem tudom melyik szólt a földi világnak és mikor beszéltem hozzád bennünk. A csodáid és a felfoghatatlan hatalmasságod nem elérhetlenné tesz számomra Téged, hanem megnyugtat és szavakkal megmagyarázhatatlan módon állandó jelenlétekről és szereteteiről tanúskodik. Könnyeim folynak a meghatottságtól most az arcomon, de vajon a hálától vagy a szégyentől? Nem tudom, mert eszembe jut, hogy mennyire gyarló vagyok mindenható Istenem, vannak pillanatok mikor önző, elégedetlen, kishitű és vak vagyok a csodáidra, akkor hagyom elhatalmasodni az aggodalmaimat, a pánikot és sükké válok az igéidben számunkra hordozott útmutatásokkal és üzenetekkel szemben. Köszönöm, hogy ilyen pillanatokban az imádságaim által, akkor is kereshetlek, amikor a hitemnél erősebb a rémület; és a közösséghez is fordulhatok segítségért, hogy újra megerősödjek és őszinte bizalommal fogadjam azt az utat, amelyet Te előttem gondosan kiraktál, akkor is, ha nem látom hova vezet, és akkor is, ha az utat oly nehéznek látom megtenni. Őszinte fájdalmat és bűntudatot érzek felismert gyengeségemért és könyörgöm Hozzád, gyenge hitem és problémáim felnagyításában megmutatkozó bűneim megbocsátásáért, könyörgöm, hogy segíts

ezeztől megszabadulnom, mint sebésznek a beteg emberi hústól, hogy meggyógyulva magamra terelt figyelem helyett másokra szeretettel figyeljek és alázattal tudjak szolgálni. Kérlek Téged, Szentlelked által segíts nekem elfogadni Jézus általi megváltásodat, bűneim bocsánatát és kegyelmedet. Ámen.

KÁ